

Ἐξέχασα τὸ ἀσπροσάκουλλο μου ἔς τὸ κονάκι μου (ἐκ διηγ.)
Συνών. ἀσπροπούγγι, παραδοσάκουλλο, πουγγί, σακκούλλα.

άσπροσάλικας ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀπροσάλικας
αὐτόθ. ἀπροσάλικας Νάξ. (Κορων. Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σάλικας. Τὸ
ἀπροσάλικας κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀποβολὴν τοῦ σ.

Εἶδος κοιλίου με λευκὸν κέλφος. Συνών. ἀσπρο-
σαλικάκι, ἀσπροούδι 3.

άσπροσαλιάκι τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σαλιάκι.

Ἀσπροσάλικας, ὁ ἰδ.

άσπροσάνιδο τό, πολλαχ. ἀσπροσάνιδον Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπρο καὶ σανίδι.

1) Σανὶς ἐκ λευκοῦ ξύλου πολλαχ. 2) Ἀβάκιον ἐκ
σανιδίου λείου τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀργυρα-
μοιβοὶ καὶ ἔμποροι μετροῦν τὰ ψιλά νομίσματα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.): Πῆρ' ἀρχοντας τοῦ ἀσπροσάνιδου καὶ ἀρχιμη-
τὰ μιτράη τοῖς παρᾶδεις (ἐκ παραμυθ.)

άσπροσαπουνίζω ἀγν. τόπ. ἀσπροσαπουνῶ Θράκ.
(Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. σαπουνίζω.

Σαπουνίζων τι καλῶς τὸ καθιστῶ λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐρχε κ' ἐπλυνε τ' ἀντροῦ δης τὸ μαδήλι,

καὶ ποῦ τὸ πλυνε καὶ τ' ἀσπροσαπουνούσε

γέρεθηκε ἄνεμος μαγίστρος ἀρεμονιάντα

Σαμακόβ.

άσπροσέλινο τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σέλινο.

Τὸ φυτὸν βερονίκη ἢ ἀναγαλλίς (veronica anagallis)
τοῦ γένους βερονίκη (veronica) τῆς τάξεως τῶν γρομφα-
διωδῶν (scrofulariaceae). Συνών. ἀνλακόχορτο, δυό-
σπορο. [**]

άσπροσιδεργὰς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροσιεργὰς Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιδεργὰς.

Ὁ ἔχων περισσοτέρας τρίχας λευκὰς ἢ φαιάς, ἐπὶ ὄνου.

άσπροσιδερωμένος ἐπιθ. (Νουμᾶς 10, 22).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ σιδερωμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σιδερώω.

Ὁ διὰ πλύσεως λευκανθεὶς καὶ ἔπειτα σιδερωθεὶς, ἐπὶ ἐν-
δυμάτων ἢ ὑφασμάτων: Ἀσπροσιδερωμένη κεντητὴ πετοέττα.

άσπροσίζινος ἐπιθ. Κίπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σίζινος.

Ὁ ἄσπρος καὶ σίζινος ἦτοι ὁ λευκὸς καὶ φέρων
μελαίνας γραμμὰς ἢ στίγματα: Ἀσπροσίζινος ἄπ-παρος.

άσπροσίρικο τό, Θήρ. Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιρίκι.

Εἶδος σταφυλῆς.

άσπροσιταράτος ἐπιθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιταράτος.

Ὁ ἔχων δέρμα λευκὸν καὶ κλίνον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ
σίτου, ἐπὶ ἀνθρώπου.: Ἄσμ.

Ποιὰ εἶναι τούτη, γιόκα μου, ἢ ἀσπροσιταράτη;

άσπροσίταρο τό, σύνθηθ. ἀσπροσίταρον βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπρόσταρον Πόντ. (Τραπ.) ἀσπρόσταρο Κεφαλλ. Κύθηρ.
κ.ά. ἀσπρόσταρο Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ (triticum vulgare) με-
στάχυν λευκάζοντα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄσπρο, δι' ὁ ἰδ.
ἄσπρος Β 15, ἀσπροσίτι 1, ἀσπρόσιτος. 2) Ποι-
κιλία σίτου ὑβώδους (triticum turgidum) με ὑπο-
λευκούς ἐξωτερικῶς κόκκους Κέρκ. Συνών. ἀσπροβε-
λίτσα. [**]

άσπροσίτι τό, Ἴων. (Κρήν.) Πελοπ. (Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ.) κ.ά. — Λεξ. Γαξ. (λ. ζεῖα) Περίδ. Μπριγκ.
Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσπροσίτ' Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. ἀσπροσίτι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόσιτος κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Ἀπρσίταρο 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ λευκόσπερ-
μος διαφορὰ τοῦ σόργου τοῦ σκληροῦ (sorghum Durra):
σόργον τὸ κύπτον τοῦ γένους τοῦ σόργου (sorghum) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ. κ.ά.) Τσακων. Συνών. ἀσπρίτσα 1, ἀσπρο-
καλάμποκο. [**]

άσπροσίτικος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπροσίτι καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀσπροσίτι: Ἀσπροσίτικο ψωμί.

άσπρόσιτος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρόσιτος Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σίτος.

Ἀσπροσίταρο 1, ὁ ἰδ.

άσπρόσκαρος ὁ, Σύρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκάρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος σκάρου (scarus) τοῦ γένους τῶν σκα-
ριδῶν (scaridae) τῆς τάξεως τῶν φαρυγγογνάθων (faryn-
gognathi) χρώματος λευκοφαίου. [**]

άσπροσκούληκας ὁ, ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμ-
πέλι 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκούληκας.

Ἡ προνύμφη τοῦ ἐντόμου φυλλοπέρθου τοῦ ἀγροδιαί-
του (phylloperthus campestris) τοῦ γένους τῶν καραβι-
δῶν (carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
βλαπτικὴ τῶν καλλιεργουμένων φυτῶν: Ἀσπροσκούληκας
καλοκαιρινὸς - πρῶστος - τοῦ ἁ-Γιάννη. [**]

άσπροσκούληκο τό, ΠΔεκάζ. Πατάτ. 136 ΓΣακελ-
λοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 54.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλήκι.

Ἡ προνύμφη τοῦ κολεοπτέρου ἐντόμου μηλολόνης τῆς
κοινῆς (melolontha vulgaris) τοῦ γένους τῶν καραβιδῶν
(carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
προσβάλλουσα τὰ γεώμηλα καὶ τὸν ἀραβόσιτον. [**]

άσπρόσκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπρόσκουλλ-λος Κάρπ.
ἀσπρότσουος Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλλί.

1) Ὁ ἔχων λευκοὺς κροτάφους Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς
ἐπών. Συνών. ἀσπρομελιγγᾶτος, ἀσπρομελιγ-
γουδᾶτος. Πβ. παρομήλιγγος. 2) Ὁ ἔχων λευ-
κὸν τρίχωμα, ἐπὶ προβάτων Νάξ. (Κορων.) Συνών. ἀ-
σπρομάλλης 2.

άσπρόσκουτο τό, Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Συνήθως πληθ., τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα: Πρέπει νὰ κά-
μουμε δουγάδα, γιατί ἔχουμε πολλὰ ἀσπρόσκουτα βρομερά.
Συνών. ἀσπρόρρουχο, ἀσπροσυρμή.

άσπροσκούφης ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσπροσκούφ'ς
Ἦπ. (Ἰωάνν.)

